

עורכים מקצועיים: יעקב גולדמן, עו"ד. אורי גולדמן, עו"ד.
מנהל מערכת: אורי גולדמן, עו"ד.

גיליון 755 יום ה' 15 בנובמבר 2018

השבוע בגיליון

עדכונים מהשטח

נותני שירותים פיננסיים - "חלפן כספים" – דיווח מיוחד לרשות המסים // תיקון בתקנות קיזוז מיסים - הודעה בכתב 25 ימים לפני הקיזוז //

האם מותר לרשות המסים לחקור בני משפחה ?

עליון – מ"ה – חכירה בתשלומים אינה מכר בתשלומים //
עליון – מ"ה – פוקר הינו "משלח יד" לצרכי מס //
מ"ה – פיצוי בגין עוגמת נפש במסגרת יחסי עבודה חייב במס //

פרשת UBS – אישום נוסף בהעלמות מס // "על גלגלים" – תרומה לקהילה //
רשות המסים: יום עיון ללשכות שכר // מגזין פורצין נמכר לבעלים תאילנדי //

מאמר
פסיקה

מחוץ לחוק

עדכונים מהשטח

נותני שירותים פיננסיים - "חלפן כספים" – דיווח מיוחד לרשות המסים

על רקע זה, החליטה הרשות על הקמת צוות מיוחד אשר יפקח על העברת כספים בסכומים גדולים. צוות זה יעבד את הנתונים שיתקבלו מנותני שירותים אלו ויכוון בהתאם לצורך את עבודת הביקורת והחקירות הנדרשת.

בנוסף קובעות החובות, כי אם קיים נהנה שאינו הצד שעמו התקשר חלפן הכספים, עליו לדווח גם את פרטי הזיהוי של הנהנה. התקנות קובעות את ההוראות הנוגעות לאופן הדיווח, מועדי הדיווח וכללים להגשתו. כמו כן נקבעו בתקנות כללים לאבטחת מאגר המידע שברשות המסים ובידי "חלפן הכספים". התקנות כאמור ייכנסו לתוקף 180 ימים מיום פרסומן, ומנהל רשות המסים רשאי לדחות את הכניסה לתוקף לתקופות מצטברות של עד 180 ימים אם יש צורך בכך מטעמים תפעוליים.

יודגש כי החובות החדשות לנשפ"ים הינם בנוסף לחובות הדיווח (החודשיות והמדידות) החלות עליהם על פי חוק איסור הלבנת הון רשות הפיקוח על שוק ההון.

הערה - התקנות אינם חלות על בנקים !

ביום 13.11.18 אושרו בוועדת החוקה חוק ומשפט **תקנות מס הכנסה (תקנות לעניין חלפני כספים) (הוראת שעה), התשע"ז-2016**.

מקורן של התקנות (וגם השם העתיק שחלף לפני שנים מהעולם), הינו בתיקון לפקודת מס הכנסה שתוקן עוד בשנת 2014 וקבע חובת דיווח ספציפית על "חלפני כספים", אשר לאחר מכן נקראו צ"ינג'ים וכיום נקראים נותני שירותים פיננסיים (נש"פ). התקנות למעשה מכניסות לתוקף את הוראות התיקון לפקודה לתוקף תוך 180 ימים מפרסומן ברשומות.

התקנות מחייבות נותני שירותים בנכסים פיננסיים, לרבות המרות מטבע, החלפות מטבע, ניכוי צ'קים, שטרי חליפין ושטרי חוב ועוד, בדיווח לרשות המסים על פעולות בסכומים העולים על 50 אלף ₪. לרבות פרטי הפעולה ופרטי הזיהוי של הצד שעמו התקשר כדי לבצע.

לעמדת רשות המסים, נותני שירותים מסוג זה משמשים פעמים רבות כתשתית לביצוע עבירות של העלמות מסים, בשל האפקטיביות הרבה בטשטוש מקור כספים שהגיעו לידיהם. הניסיון הנצבר מצביע על שימוש במתן שירותים אלו בפרשיות פליליות ולצורך השתמטות מתשלום מסים בהיקפים גדולים.

תיקון בתקנות קיזוז מיסים - הודעה בכתב 25 ימים לפני הקיזוז

בנוסף קובע התיקון כי "מס היתר יוחזר בצירוף הפרשי הצמדה וריבית המגיעים על פי אותו חוק מס המחייב בהחזר המס שקוזז ביתר כאילו לא נעשה קיזוז היתר". (עד עתה היה כתוב בתקנות "בצירוף ריבית והפרשי הצמדה וריבית").
התקנות יחולו 30 יום מיום פרסומן.

ביום 31.10.18 פורסמו **תקנות קיזוז מיסים (תיקון), התשע"ט-2018**.

על פי התיקון, הודעה כנדרש על פי חוק קיזוז מיסים תישלח לחייב לפחות 25 ימים לפני הקיזוז ו"תפרט את סכום החזר המס, את סכום חובות המס של החייב במס שכנגדם ייעשה הקיזוז, ויצוין בה המועד שבו ייעשה הקיזוז".

האם מותר לרשות המסים לחקור בני משפחה? מיכאל כשכאש, עו"ד גולדמן ושות' – משרד עורכי דין

◆ פרק ט"ו לחוק מס ערך מוסף, התשל"ו-1975 (להלן: "חוק מע"מ") שכותרתו היא: "סמכויות לביצוע" מאגד תחתיו הוראות שונות שנותנות בידי מנהל רשות המסים ולממונים האזוריים המופקדים על תחנות מע"מ ברחבי הארץ, כלים שונים ומגוונים להבטיח את ביצוע הוראותיו. כך, למשל, הוראת סעיף 109 לחוק מע"מ מעניקה בידי פקידים משורות אגף מס ערך מוסף, סמכויות חיפוש, תפיסה, עריכת ביקורת וכן סמכות לחקור כל אדם. לשם כך העניק המחוקק לאותם פקידים סמכויות של שוטר למניעת ביצוע עבירות או גילוי, ובכלל זה סמכויות חקירה שהוקנו לקציני משטרה בהוראת סעיף 2 לפקודת הפרוצדורה הפלילית (עדות). סמכותם הרחבה של פקידי האגף לחקור כל אדם, סויגה אפוא בהוראת סעיף 110 לחוק מע"מ, בקבעה כי פקידי האגף לא יהיו רשאים לחקור מיזמתם את בני משפחתו של מי שחייב במס - "המנהל או מי שהוא הסמיך לא יחקור מיזמתו את בן-זוגו של החייב במס, ילדיו או הוריו"

המטרה שלשמה נחקקה הוראה זו היא שמירה על התא המשפחתי, וזו מתכתבת כמובן עם הסייגים לעדותם של בני זוג והורים וילדים, שבהוראות סעיפים 3 ו-4 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971.

◆ הוראה דומה המגבילה את יכולתו של פקיד השומה לחקור בני משפחה של נישום קיימת גם בסיפת הוראת סעיף 135(4) לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: "פקודת מס הכנסה" או "הפקודה") - "...לא יחקור פקיד השומה מיזמתו הוא את בן-זוגו של החייב במס, ילדיו או הוריו."

מדובר, אם כן, בהוראה כללית המסמיכה את פקיד השומה לקיים בחינה, חקירה ודרישה כדי להגיע לידיעה מלאה בדבר הכנסתו של אדם.

ואולם, בהמשך מורנו המחוקק בהוראה הספציפית שבסעיף 151 לפקודה, כי משעה שהשיג נישום על שומה שנקבעה לו לפי מיטב השפיטה, רשאי פקיד השומה לדרוש מהנישום למסור את כל הפרטים הדרושים לעניין ובכלל זה לחקור כל אדם, למעט אדם שמועסק בענייניו של הנישום על יסוד "מהימנות אישית".

◆ למקרא הוראת סעיף 151 הנזכרת עולה שזו שונה מהוראת סעיף 135(4) לפקודה במובן זה שהיא איננה מסייגת חקירת בני משפחה. הווה אומר, שלכאורה בשלב הדיון בהשגה שהגיש נישום על שומה שנקבעה לו, רשאי פקיד השומה לבצע פעולות שעניינן חקירה ודרישה, ובכלל זה לחקור את בני המשפחה של הנישום, אפילו אם הנישום לא דרש זאת, וכל זאת בשונה מההוראה הכללית שבסעיף 135(4).

◆ לדעת המחבר השוני, או אם תרצו הצרימה, שבין שתי ההוראות הנזכרות עלולה להביא למצב אבסורדי שבו הסייג שקיים בהוראת סעיף 110 לחוק, יהפוך לאות מתה. וכל כך למה?

בפקודה, כמו גם בחוק מע"מ קיימות שעניינין סודיות. ההוראות האמורות קובעות איסור לפיו אין להעביר מידע או ידיעות הקשורות בהכנסתו של נישום או עוסק, לצד

שלישי (הוראת סעיף 234 לפקודה והוראות סעיף 142 לחוק מע"מ).

הוראת סעיף 234 לפקודה קובעת אפוא סנקציה פלילית בדמות מאסר לתקופה של ששה חודשים לגורם שהפר את חובת הסודיות בנוגע למידע שהגיע אליו הקשור בהכנסתו של אדם, בין אם מידע זה הגיע לידי מתוקף תפקידו ובין אם לא.

על אף חובת הסודיות שבחוקי המס, הוראות חוק לתיקון דיני מסים (חילופי ידיעות בין רשויות המס), התשכ"ז-1967, מאפשרות בנסיבות מסוימות העברת מידע וידיעות כאמור בין אגפי המס השונים.

◆ יוצא אם כן, שעל אף חובת הסודיות שקבועה בחוקי המס השונים, מעבר של ידיעות הקשורות בהכנסתו של שנים או עוסק, אפשרית בין שני האגפי המס השונים. והנה שורש הבעיה:

טלו מצב שבו פקיד השומה עושה שימוש בסמכות שהוקנתה לו מכוח הוראת סעיף 151 לפקודה, וחוקר את בת זוגו של נישום פלוני שהשיג על שומה שנקבעה לו לפי מיטב השפיטה, במסגרתה תואמו הוצאותיו של אותו נישום בעקבות שימוש במה שנחשד על ידי פקיד השומה כחשבוניות מס פיקטיביות. במקרה המתואר, בת זוגו של הנישום, מסרה בחקירתה, כי היתה עדה לשיחות שקיים בן זוגה עם האדם שהוציא לו את אותן חשבוניות, במהלכן סוכם שלא תבצע בגין חשבוניות אלה כל עבודה או שירות, וכי לא תשתלם כל תמורה. ברי שממצאי חקירת בת הזוג הם בבחינת ידיעות הקשורות להכנסתו של נישום, וברי שפקיד השומה רשאי היה להשיגן, מכוח הוראת סעיף 151 לפקודה.

עד כאן הכל, לכאורה, שפיר. ומה אילו החליט אותו פקיד שומה, להעביר את ממצאי חקירת בת הזוג לידי הממונה האזורי שבתחנת מע"מ בה מתנהל תיקו של אותו נישום-עוסק? האם רשאי הלה לעשות כן?

לדעת המחבר, לכאורה, לפי לשון החוק, ניתן להשיב על שאלה זו בחיוב, שהרי הוראות חוק לתיקון דיני מסים (חילופי ידיעות בין רשויות המס), התשכ"ז-1967 מאפשרות לו לעשות כן. ואולם, ככל שהממונה האזורי יעשה שימוש בהוראה זו, למשל, לצורך חיוב אותו נישום-עוסק בכפל מס התשומות שניכה מאותן חשבוניות כוזבות, או אפילו להעמידו לדין פלילי, הוא עלול להפר את הוראת סעיף 110 לחוק מע"מ, הקובעת את הסייג לחקירת בני משפחה.

◆ כללם של דברים, הוראת סעיף 151 לפקודה, שנוסחה לא השתנה מאז 25.04.1961 והוראות חוק לתיקון דיני מסים (חילופי ידיעות בין רשויות המס), התשכ"ז-1967, מאפשרות מצב אבסורדי שבו הממונה האזורי בסיועו של פקיד השומה יכול לבצע עקיפה של הוראת סעיף 110 לחוק מע"מ ולהשיג ידיעות, שברגיל אינו רשאי להשיגן.

◆ המדובר הוא ב- "עיוות דין" של ממש שעשוי לבוא על פתרונו רק בדרך של תיקון חקיקה. לדעת המחבר על המחוקק להשוות את נוסח הוראת סעיף 151 הנזכרת לנוסח הוראת סעיף 135(4) לפקודה המסייגת חקירתם של בני זוג, הורים וילדים.

העליון: חכירה בתשלומים אינה מכר בתשלומים ע"א 6914/15 דוד אהרוני נ' פקיד שומה כפר סבא שיר אלעני, משפטנית

ממהותה הכלכלית של עסקת החכירה, ועצם הכפפתן של עסקאות חכירה להוראותיו החוק אינה גורמת להן להפוך את עורן ולשנות את ה-DNA שלהן לעסקת מכר.

◆ ביהמ"ש העליון קובע, כי כאשר מדובר בעסקת מכר בתשלומים ניתן להניח, כי בתמורה של המוכר לסטות מ"ברירת המחדל" שהרי היא תשלום במועד מסירת המכר (סעיפים 21, 23 לחוק המכר) ולפרוס את התשלום על פני מספר תשלומים הוא יקבל פיצוי בדמות ריבית שהינה תמורה נוספת בגין התשלום.

לעומת זאת, בחוזה שכירות ברירת המחדל, כי דמי השכירות משולמים על ידי השוכר לשיעורין ואין בכך כדי ללמד כי "נכונותו" של המשכיר לפרוס את תשלום דמי השכירות מובילה להגדלת שיעורם בשל "רכיב מימוני" שכביכול נלווה לעסקת השכירות.

◆ בניגוד לבימ"ש קמא, בית סובר ביהמ"ש העליון, כי הניסיון להשקיף על עסקת שכירות בתשלומים כעל עסקה כפולה של שכירות+אשראי, לוקה בכך שהוא מאמץ את הפיקציה 'דין חכירה כדין מכירה' כנקודת מוצא, וממשיך "לרוץ" אתה ולהחיל אותה על אספקטים נוספים הקשורים לניתוח עסקת השכירות.

ברם, לפי בימ"ש העליון, הפיקציה שיצר המחוקק מתמקדת בנקודה אחת: מהי "זכות במקרקעין" לצורך חוק מיסוי מקרקעין. אין להסיק מכך, כי מבחינה כלכלית ומשפטית, המחוקק גזר כי עסקת חכירה כמוה בעסקת מכר לצרכי מס, בכל היבט ובכל עניין.

◆ ביהמ"ש העליון קובע, כי אלמלא נוצרה הפיקציה האמורה, הדרך הטבעית והמדויקת למסות את דמי חכירה הייתה בעת תשלום דמי החכירה **בהתאם לעקרונות המימוש** (לפיו אין מטילים מס על ריווח שלא מומש ויש למסות את הנישום רק כאשר הריווח שצמח קיבל ביטוי מוחשי-כלכלי), הפיקציה שיצר המחוקק בכך שהשווה בין חכירה מעל 10 שנים (לפי הוראות החוק דאז) לבין מכר, מביאה להקדמת תשלום המס, הדברים אף עולים במפורש מדברי ההסבר, שם נאמר כי הטלת מס שבח על חכירה היא למעשה "הקדמת תשלום מס ההכנסה שחייבים לשלמו בגין אותה הענקת חכירה".

נוכח האמור, קבע ביהמ"ש העליון, עצם היוון התמורה לצורך תשלום מס שבח, אינו מלמד על קיומה של עסקת אשראי בין המחכיר לחוכר. מיסוי המחכיר במס שבח במועד כריתת ההסכם, בגין סך דמי החכירה הנומינאליים שישולמו לו לאורך כל תקופת החכירה, **יביא למיסויו ביתר.**

תוצאה:

◆ הערעור התקבל, המשיב ישא בשכר טרחת עורכי דינם של המערערים בסך 40,000 ₪.

ניתן ביום: 22.4.18

ב"כ המערער: עו"ד משה מזרחי ועו"ד עמית קריגל
ב"ב המשיב: עו"ד יורם הירשברג, פרקל' המדינה

◆ המערערים הינם הבעלים של חלקת מקרקעין בכפר סבא, בשנת 1996 התקשרו המערערים בהסכם חכירה עם חברת סונול ישראל בע"מ (להלן: **סונול**) לתקופה של 22 שנה, אשר אופן התמורה שולם בסכום חלקי מיד לאחר חתימת ההסכם, וכן 21 תשלומים שנתיים עד תום תקופת החוזה. (בסך הכל עמדה התמורה על סך של כ- 8.3 מיליון דולר) המערערים דווחו על העסקה לרשויות מיסוי מקרקעין כעסקת מכר נוכח ההגדרה בחוק מיסוי מקרקעין (שבח ורכישה), התשכ"ג-1963 (להלן: החוק דאז), כי "זכות מקרקעין" כהגדרתה בסעיף 1 כללה גם "חכירה העולה על עשר שנים" (החוק תוקן ב-1997, לאחר כריתת ההסכם, לתקופה של 25 שנה) ושילמו מס שבח על מלוא שווי עסקת החכירה המהוון.

◆ המערערים דיווחו לפקיד השומה (להלן: המשיב) על דמי החכירה כסכומים שהתקבלו על חשבון עסקת החכירה ולא כהכנסה, **הערעור עניינו אודות חיוב המערערים במס הכנסה בשיעור הריבית הריאלית הגלומה בתקבולי דמי החכירה השנתיים.**

◆ **בית המשפט המחוזי, כבוד השופט שמואל בורנשטיין דחה את ערעור הנישום, בקובעו, כי לגישתו אין שיטת מיסוי אחת "טבעית", עסקת החכירה דווחה על ידי המערערים לרשויות המס לצורך דיני המס ואין הבדל של ממש בין עסקת מכר לעסקת חכירה, שכן זו גם זו מניבה "תשואה על הנכס", "מדובר בכל היותר בהבחנות של עיתוי ושל כמות אך לא של מהות" ולכן כשם שבעסקת מכר בתשלומים יש לבצע היוון לצורך חילוף שווי המכירה והפרדתו מרכיב הריבית (כאשר רכיב הריבית יהיה כפוף לפקודת מס הכנסה), כך גם בעסקת חכירה.**

◆ **בערעורם לביהמ"ש העליון טענו המערערים, כי הדיווח על העסקה לרשויות מיסוי מקרקעין כעסקה של מכירת זכות במקרקעין, היה בגדר חובה לפי החוק דאז ולא עמדה בפניהם אלטרנטיבה אחרת, עוד טענו, כי חוק מיסוי מקרקעין יצר הסדר ייחודי לעניין לעסקאות חכירה, הסדר שעניינו חריגה מאחד העקרונות הבסיסיים במשפט המס הלאו הוא "עקרון המס", במובן זה שבמקום למסות את המחכיר מדי שנה עם קבלת דמי החכירה, החוק מורה על מיסוי העסקה כבר עם כריתתה, כביכול הייתה "עסקת מכר". זאת על מנת לסתום פרצות מס ולהתמודד עם תכנוני מס, ואין פירוש הדבר שיש להקיש על עסקת חכירה כעל עסקת מכר לכל דבר ועניין.**

ביהמ"ש העליון- כב' השופט י' עמית, נ' סולברג, וילנר:

◆ ביהמ"ש העליון קבע, כי אין עוררין ש"זכות במקרקעין" כוללת לא רק בעלות אלא גם חכירה לתקופה של מעל 10 שנים (לפי החוק דאז), אך ביהמ"ש העליון מבהיר, כי קביעה זו היא מעין "פיקציה" שנועדה בעיקר להתמודד עם תכנוני מס של נישומים, **וסיווג של עסקת חכירה כעסקת מכר לצורך מס שבח אינו משנה**

פוקר הינו "משלח יד" לצרכי מס

ע"א 476/17 אמית אמשיקשוילי רפי נגד פקיד שומה ת"א 4 ישראל בן ציון, עו"ד

◆ המערער הינו אזרח ישראלי, רווק אשר משפחתו מתגוררת בישראל. החל משנת 2002 ועד לשנת 2009, המערער שהה לסירוגין בישראל ובחול"ל, ושיחק פוקר בטורנירים בינלאומיים והרוויח מאות אלפי דולרים, הערער עניינו בשנת המס 2007, בה שהה המערער בישראל 30 יום (!).

המשיב טען, כי המערער היה תושב ישראל בשנת המס 2007, לפי מבחן "מרכז החיים", ועל כן בגין הכנסותיו שהופקו בחול"ל בשנה זו יש לחייבו במס לפי סעיף 12(1) לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש], כהכנסה ממשלח יד.

◆ **ביהמ"ש המחוזי ת"א, כבוד השופט הרי קירש**, קיבל את עמדת המשיב, ופסק כי המערער הינו תושב ישראל, עוד נפסק כי הכנסתו של המערער הינה הכנסה לפי סעיף 12(1) לפקודה, בהתאם לעמדת המשיב, והיא אינה הכנסה לפי סעיף 2 לפקודה החל על הכנסות מהימורים, הגרלות ופרסים.

◆ בערעור מעלה המערער שתי טענות חלופיות עיקריות. ראשית נטען כי בשנת המס 2007, המערער היה תושב חוץ, ולא תושב ישראל, טענה זו ביסס המערער על מספר עובדות ביחס לאותה תקופה, וביניהן: מקום מגוריו; ימי שהייתו בישראל; רכישת בית בקנדה; החלטת המוסד לביטוח לאומי לפיה אינו תושב ישראל; ואינדיקציות לכוונתו הסובייקטיבית בנושא.

כטענה חלופית, ככל שייקבע שהמערער היה תושב ישראל בשנת המס 2007, נטען שהכנסתו ממשחקי פוקר באותה שנה אינה מהווה הכנסה לפי סעיף 12(1) לפקודה מעסק או משלח יד, אלא הכנסה לפי סעיף 2 מהימורים, הגרלות או פרסים.

◆ נטען כי במספר פסקי דין פליליים נקבע כי משחק פוקר מסוג "טקסס הולדס" הינו "משחק אסור", אשר מוגדר בסעיף 224 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 בתור: "משחק שבו עשוי אדם לזכות בכסף, בשווה כסף או בטובת הנאה לפי תוצאות המשחק, והתוצאות תלויות בגורל יותר מאשר בהבנה או ביכולת". על כן יש למסות את הכנסות המערער ממשחק זה כהכנסות לפי סעיף 2 לפקודה, עליהן חל שיעור מס של 35% בהתאם לסעיף 124ב לפקודה, ולא לפי סעיף 12(1), אשר על הכנסות לפיו חל שיעור המס השולי, שהינו גבוה יותר במקרה זה.

ביהמ"ש העליון בירושלים - כב' הש' נ' הנדל, מ' מזוז, י' וילנר:

◆ לעניין שאלת התשובות, הכלל המנחה הוא כי תושב ישראל הוא "מי שמרכז חייו בישראל". לעניין זה די לומר כי נקבע שההון שהועבר לישראל, נכסי הנדל"ן של המערער בישראל, משפחתו בישראל, וימי שהייתו בישראל בשנים שקדמו לשנת המס – מלמדים על תושבותו הישראלית של המערער בשנת 2007.

◆ ביהמ"ש העליון הוסיף והעיר, כי אף אם ישנה אפשרות כי אדם יחסר תושבות בכל מדינה לצרכי מס, אין זה המצב בענייננו, אך בוודאי שבשעה שאדם מצביע על תושבותו במדינה אחרת לצרכי מס, הדבר

עשוי לתמוך במידה מסוימת בכך שמרכז חייו אינו בישראל, אך זאת לא עשה המערער בעניינו.

◆ **לעניין השאלה השנייה**, והיא האם הכנסתו של המערער מתחרויות פוקר הינה הכנסה ממשלח יד לפי סעיף 12(1), או שמא כטענתו מדובר בהכנסה לפי סעיף 2, בגלל שמדובר במשחק שהוכר בדין הפלילי בישראל כמשחק אסור, המבוסס על גורל. לעמדת ביהמ"ש העליון: **"בסוגיית דיני המס המתעוררת בתיק זה, בית המשפט אינו צריך להיכנס אל בית הקלפים, לגשת אל שולחן המשחק, ולהכריע ברמה של מחקר ומומחיות, האם דרוש מזל על מנת לנצח בטורניר פוקר, או שמא נדרשים כישורים ויכולת לשם כך."** שני נימוקים עיקריים לכך, המשתלבים יחד.

ביהמ"ש העליון קבע, כי תכליות דיני המס שונות הן מתכליות הדין הפלילי. בעוד שתכליות העבירה הפלילית עוסקות בהכרה בהתמכרות אפשרית למשחקי הימורים וגורל, וברצון להסדיר משחקים אלו ולפקח עליהם – תכליות המיסוי של הכנסות מהימורים, הגרלות ופרסים, היא להכניס אל בסיס המס בישראל, גם הכנסות מקריות מהימורים, הגרלות ופרסים, אשר לא בהכרח חויבו במס בעבר.

◆ לעניין זה הוסיף ביהמ"ש העליון שתי הערות כלליות. האחת, כי כידוע ניתן לפרש מונחים דומים מבחינה לשונית, בחוקים שונים, באופן שונה, והשנייה, כי ישנם משחקים שבידי ההדיוט מזל הם בעיקרם, ובידי המומחה ממד היכולת וההבנה תופס יותר את הבמה. והחוק הפלילי עיניו גם להדיוט, ולעיתים בעיקר אליו.

◆ בנוסף, קבע ביהמ"ש העליון, כי סעיף 2א(ב) קובע במפורש כי הוראות הסעיף אינן חלות על "השתכרות או רווח שהם הכנסה ממקור אחר על פי פקודה זו". דהיינו, הכנסה העולה לכדי הכנסה ממשלח יד לפי סעיף 12(1), אינה נבחנת לפי סעיף 2א ושיעור המס המיוחד שנקבע עבורו בסעיף 124א. זאת אף אם ההכנסה הופקה במסגרת משלח יד, אך בדרך של פרס, או זכיה בהגרלה. לאור זאת, השאלה האם מדובר בהימור או הגרלה אינה רלוונטית, וזאת לפי הוראות סעיף 2 לפקודה.

◆ בשולי הדברים העיר ביהמ"ש העליון, כי "אף נדמה כי ההשתתפות בתחרויות וטורנירים, על הרווחים שנוצרו שנה בשנה, לאורך שנים, מחזקת את המסקנה כי לא עסקינן במשחק שעיקרו מזל."

תוצאה: ◆ הערער נדחה.

ניתן ביום: 9.10.2018

באי כוח המערער: עו"ד בנימין טובי; עו"ד דותן עינב
באי כוח המשיב: עו"ד חן אבידוב; עו"ד מאיר פורת.

הערת המתקצר: אמנם בפסק דין זה בית המשפט הדגיש כי פסיקתו הינה לצרכי מס בלבד, אך כבר כאן הניח בית המשפט העליון את התשתית לקביעה כי משחקי טורנירים מקצועיים בפוקר בשונה ממשחקון בודד אינם בגדר הימור, ומותרים בחוק.

פיצוי בגין עוגמת נפש במסגרת יחסי עבודה חייב במס עמ (ת"א) 53681-12-16 משה שחף נ' פקיד שומה גוש דן ישראל בן ציון, עו"ד

◆ בשולי הדברים, ביהמ"ש מעיר, כי המקרה שלפנינו "מקרין על החשיבות שבהקפדת בתי המשפט השונים על אישור הסדרי פשרה."

"בכל הכבוד הראוי, על בתי המשפט מוטלת החובה לעמוד על המשמר ולא לתת יד לאישור הסדרי פשרה שעולה מהם תמונה ברורה של מלאכותיות ומראית עין שמטרתה להימנע מתשלום מס. לו כך היה נעשה, הייתה נחשבת מאתנו ההתמודדות בערעור הנוכחי עם טענת המערער כי עצם האישור שניתן על ידי בתי המשפט מלמד על סיווגו הנכון של הפיצוי לצורכי מס."

◆ לעניין הטענה להסתמכות על אישור הניכוי מס במקור, מדגיש ביהמ"ש ששיעור המס הנקבע לניכוי במקור אינו משקף עמדה סופית של פקיד השומה והוא כפוף לבחינה לאחר תום שנת המס.

◆ עוד מדגיש ביהמ"ש, כי בפועל, המערער התעלם מהאישור על ניכוי מס במקור שהרי דיווח על כ- 45% מהכנסותיו לפי שיעור מס אפס ולא לפי שיעור המס שנקבע באישור (20% על כלל הכנסות). ועל כך קבע ביהמ"ש, כי "חוסר ההגינות העולה מטענה זו של המערער מצדיק את דחייתו על הסף."

ברמה המשפטית: בית המשפט קובע כי גם ככל והייתה עוגמת נפש, אין כאן פגיעה במוניטין, שכן כאמור לעיל לא נפגע מטה לחמו.

◆ עוד ציין ביהמ"ש, כי גם ככל והייתה פגיעה במוניטין הרי שעדיין היה חייב בשיעור מס מוטב, ולא פטור ממס. בית המשפט מדגיש, כי גם ככל ויש עוגמת נפש, הרי שמדובר בעוגמת נפש שמקורה ביחסי העבודה, ולפי הכלל הידוע ש"דין הפיצוי כדין הפירצה", הרי שעוגמת נפש שמקורה ביחסי העבודה, כמו במקרה דנא שטוען לעוגמת נפש בשל עיכוב משכורתו וכדומה, דינה כהכנסה מעבודה. זאת להבדיל מעוגמת נפש שאין מקורה ביחסי העבודה, כמו לדוגמא הטרדה מינית במקום העבודה, שכלל ונפסק פיצוי בגינה, הפיצוי אינו נובע מיחסי העבודה, הואיל והפירצה של "הטרדה מינית" אינה בגדר מקור הכנסה, לפיכך גם הפיצוי אינו בגדר "הכנסה".

◆ ביהמ"ש דחה אף את הטענה שעומת נפש דינה כ"חבלה" ולפיכך הפיצוי פטור ממס לפי סעיף 79(7) לפקודת מס הכנסה, שכן כפי שנקבע בע"א 4635/94 הדר לב נ' פקיד השומה חיפה, הפטור בגין סעיף זה חל רק כאשר מדובר בפיצוי בגין "נזק גוף", ועל השאלה האם עוגמת נפש היא נזק גוף, השיב ביהמ"ש העליון בעניין רע"א 5237/06 מדינת ישראל-הנהלת בתי המשפט נ' ראלב מנסור, בקשר עם תשלום אגרה, כי עוגמת נפש לא תיחשב לנזק גוף.

תוצאה:

◆ הערעור נדחה. נפסקו הוצאות לטובת המשיב בסך 36,000 ₪.

ניתן ביום: 5.9.18

ב"כ המערער: עו"ד משה אהרוני

ב"כ המשיב: עו"ד יעל הרשמן, פרק' ת"א (אזרחי)

◆ המערער, מנהל קרנות הון סיכון, הגיש תביעות כנגד מעסיקיו לשעבר, הן בבית הדין לעבודה כעובד הקרנות, והן בבימ"ש השלום כנותן שרותי ייעוץ לקרנות, בגין סכומים שלטענתו היו חייבים לו בסך מצטבר של 1,341,628 דולר. כמו כן, טען לסעדים הצהרתיים בגין סכומים עתידיים שלטענתו מגיעים לכדי "מיליוני שקלים", לאחר שהופנה לבוררות חתם המערער עם מעסיקיו על הסכם פשרה אשר קיבל תוקף של פסק דין בשני ההליכים, לפיו קיבל המערער סך של 1,150,000 דולר, מתוכם 500,000 דולר סווגו בהסכם הפשרה כ"פיצוי בגין עוגמת נפש".

◆ לטענת המערער, די בכך שהסכום סווג בהסכם הפשרה כפיצוי בגין עוגמת נפש, וקיבל תוקף של פסק דין בשתי ערכאות נפרדות, בשביל לקבוע כי סכום זה הינו בגדר פיצוי בגין עוגמת נפש, והואיל ומדובר בפיצוי בגין עוגמת נפש אינו חייב במס הכנסה משום שאינו מהווה "הכנסה", ולחלופין הפיצוי פטור ממס לפי סעיף 79(7) לפקודת מס הכנסה, הואיל ועוגמת הנפש היא בגדר "חבלה" אשר הפיצוי בגינה פטור ממס. המערער ניסה להיבנות על טענת הסתמכות המבוססת על כך שההסכם קיבל תוקף של פסק דין, ולחלופין על כך שהמשיב אישר למערער אישור ניכוי מס במקור של 20% בלבד ולא לפי מס שולי.

◆ המשיב לעומתו סיווג מחדש את ההכנסה, כהכנסה פירותית הנובעת מיחסי עבודה, ולפיכך חייבת במס שולי כדן.

ביהמ"ש המחוזי בת"א- כב' הש' ירדנה סרוסי:

◆ ראשית, ברמה העובדתית: ביהמ"ש מצייין, כי בתביעותיו כנגד המעסיקים לא טען המערער טענה לעוגמת נפש כלשהי, ועוגמת הנפש "צצה" רק במסגרת הסכם הפשרה.

עוד ציין ביהמ"ש, כי מהות עוגמת הנפש לא ברורה, שכן רק במסגרת ההליך השומתי טען המערער לעוגמת נפש בשל השיהוי בהעברת התשלומים, ובמסגרת הערעור הוסיף לטעון לעוגמת נפש בשל פגיעה בשמו הטוב. אולם, המערער לא הראה, כי שמו הטוב נפגע במידה הפוגעת בפרנסתו, ולהיפך הוכח כי שמו הולך לפניו ולפיכך קיבל הצעת עבודה אחרת.

◆ עוד הדגיש ביהמ"ש, כי גם ככל והייתה עוגמת נפש, הרי שאין שום הצדקה ולא מצינו כל מקור בפסיקה, לפיצוי של חצי מיליון דולר ולרוב מדובר בפיצוי של אלפי שקלים בודדים.

נקודה נוספת שמדגיש בית המשפט, הינה היחס הלא פרופורציונאלי של עוגמת הנפש, שקיבלה היקף חסר היגיון של 45% מכלל הסכם הפשרה, למרות שמלכתחילה לא הוזכרה בתביעות.

◆ לעניין טענת ההסתמכות, על כך שהפיצוי בגין עוגמת נפש נקבע בהסכם פשרה שקיבל תוקף של פסק דין, ביהמ"ש דחה טענה זו, שכן ביהמ"ש שנתן תוקף להסכם הפשרה לא נתן הכרעה שיפוטית ולא דקדק בתוכנו של הסכם הפשרה, ובכלל פסק דין אחד ככלל אינו ראיה לעניין הליך משפטי אחר, במיוחד משהמשיב לא היה צד להליך בו נפסקה הפשרה.

פרשת UBS – אישום נוסף בהעלמות מס

בזמנו רשות המסים ביצעה חקירות בפרשת חשבונות בנק לא מדווחים של ישראלים בבנק UBS בשוויץ. בעקבות אותן חקירות, שבוצעו על ידי **מחלקת חקירות מס הכנסה חיפה והצפון** הוגשו כבר מספר כתבי אישום. לאחרונה, **בחודש נובמבר 2018** הוגש **לבימ"ש השלום בכפר סבא** כתב אישום נוסף ע"י עו"ד **אלעד פנחס מפרקליטות מחוז תל-אביב (מיסוי וכלכלה)**. כתב האישום הוגש נגד **יוסף ווג (72)**, איש עסקים, מרמת השרון בגין העלמת הכנסות מפעילותו ברומניה בהיקף של יותר מ-**39 מיליון** ₪. עפ"י כתב האישום, במסגרת עסקיו ברומניה היה הנאשם בעלים בחברת **ריגל גולד**, העוסקת במכירת תכשיטים לחנויות באמצעות האינטרנט, בעלים בחברת **כימטקס** העוסקת ביבוא כימיקלים לרומניה, וכן היה בעלים של כ-1/3 ממניות חברת דאצ'יה. ברשותו של הנאשם היו חשבונות בנק זרים (חשבון בבנק BRD ברומניה ושני חשבונות בבנק UBS בשוויץ) וכן חשבונות בנק בישראל. לפי כתב האישום, הנאשם התחמק מתשלום מס בסך 10.6 מיליון ₪ ממכירת מניותיו בחברת דאצ'יה (שווי מכירת מניותיו היה בהיקף של יותר מ-60 מיליון ₪), וזאת תוך נקיטת מסכת פעולות מרמה, בכלל זה: פיצול מכירת המניות לשני הסכמים ודיווח לרשות המסים רק על ההסכם הראשון. בנוסף, לפי כתב האישום הנאשם הסתיר מרואה החשבון שערך עבורו את הדוח למס הכנסה את ההסכם השני שפוצל, ואף נטל ללא רשות חותמת של משרד רואי החשבון וחתם בה על ההסכם השני כדי שיוכל במידת הצורך לטעון שהציג לרואה החשבון גם את ההסכם השני. כתב האישום מפרט עבירות נוספות של העלמות מס מעסקיו השונים של הנאשם ברומניה, וכנטען מגיע לסכומי העלמות מס של כ-39 מיליון ₪.

"על גלגלים" – הרשות תורמת לקהילה

בחודש נובמבר יצאו עובדי **יחידת מינהלת רשות המסים איו"ש** ברשות המסים, ליום התנדבות בו ליוו ילדים בעלי צרכים מיוחדים ביום ספורט ייעודי, כחלק מפעילות תרומה לקהילה במסגרת איכות ומצוינות של בית מכס מעברי גבול. עובדי היחידה ליוו את הילדים שרכבו על אופנים המיועדים לבעלי צרכים מיוחדים, חיזקו את הילדים והתחזקו מהם. החיבור בין עובדי היחידה לילדים המיוחדים נעשה במסגרת עמותת "500 וואט". המפגש היה מוצלח ומרגש ביותר וצפוי להימשך עוד שנים ארוכות. יישר כוח

רשות המסים: יום עיון ללשכות שכר
לאחרונה, בסוף חודש אוקטובר 2018, ערכה **חטיבת השומה והביקורת ברשות המסים**, לראשונה, יום עיון לבתי תכנה וללשכות שכר בנושאים שונים הקשורים לתחום השכר. מדובר על חלק ממדיניות רשות המסים, אותה מתווה מנהל הרשות, **מר ערן יעקב**, של שיפור השירות לציבור הנישומים והמייצגים, צמצום הבירוקרטיה והגברת השקיפות. בכנס השתתפו כ-80 משתתפים העוסקים בתחום השכר, ביניהם נציגי לשכות השכר, חשבי שכר, יועצי מס ורואי חשבון. הכנס נערך בקריית הממשלה בתל אביב בהשתתפות עובדי הרשות שהציגו את הסוגיות המקצועיות. לקראת הכנס, אותו ריכזה **רו"ח ורד בכר**, **מנהלת מחלקת ניכויים**, שלחו המשתתפים שאלות המתעוררות במסגרת עבודתם השוטפת וההתייחסות לשאלות שהועלו שולבה בהרצאות עצמן. **סמנכ"לית בכירה לשומה וביקורת, רו"ח פזית קלימן** פתחה את יום העיון וציינה, כי הרשות רואה חשיבות רבה ביצירת ממשקי עבודה טובים, נגישים ומקצועיים בין הגורמים השונים ברשות לבין ציבור משלמי המסים וכי מטרת יום העיון ליצור ממשק שוטף בין הגורמים העוסקים בנושא השכר בציבור ולבין הגורמים הרלוונטיים ברשות המסים. קלימן ציינה כי לאור ההיענות הרבה והתגובות החיוביות של המשתתפים, תיבחן האפשרות לקיים ימי עיון נוספים מסוג זה בהמשך. יישר כוח

מגזין פורצ'ן נמכר לבעלים תאילנדי

מגזין העסקים הוותיק המוביל **פורצ'ן (Fortune)**, אשר נודע לאורך השנים בעיקר בזכות "**פורצ'ן 500**" - רשימת התאגידים הגדולים בארה"ב וברחבי העולם (גם בישראל), הודיע לאחרונה על מכירתו לאיש עסקים תאילנדי. בתקשורת הכלכלית פורסם, כי המגזין, שהיה שייך לתאגיד מרדית (Meredith), הודיע על הסכמתו למכור את מגזין העסקים הוותיק פורצ'ן לאיש עסקים תאילנדי בשם צ'יטצ'יואל ג'יארואנון. עפ"י הפרסומים, במסגרת העסקה, נמכר המגזין תמורת 150 מיליון דולר במזומן. זו תהיה הפעם הראשונה בו המגזין יהיה מוחזק על ידי גוף זר מאז היווסדו של המגזין בשנת 1929. יתכן שהמכירה נובעת מקשיים פיננסיים בשנים האחרונות לאמצעי התקשורת, שכן על פי הפרסומים, לאחר שבעבר הודפס המגזין אחת לשבועיים, פורצ'ן צימצם את התדירות שלו לאחת לחודש ועדיין נצפתה ירידה במספר הקוראים המשלמים שלו, כמו גם בתנועה נמוכה מבעבר לאתר הבית שלו.

info@masfax.co.il

מס פקס מערכת ושיווק: החשמונאים 90, תל אביב-יפו
6713307 ; טל. 03-6966733 פקס. 03-6966744

מערכת העיתון תשמח לקבל פניות, הערות והארות, לגבי סוגיות ושאלות שמתעוררות בתחום המס במישור הפלילי, האזרחי, איסור הלבנת הון ונושאים אשר ברצונכם שיקבלו התייחסות / כיסוי. האמור בעיתון זה אינו מהווה יעוץ מקצועי, חוות דעת, סקירת המצב המשפטי ו/או הדין הרלבנטי טל. 03-6966733, פקס. 03-6966744

אין לצלם, להעתיק או להפיץ בדרך אחרת גיליון זה, או חלקים ממנו, ללא היתר בכתב ומראש מהעורכים.